

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοὺς βιβλιοπωλείους Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ

Κ* ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν
ἐπιστρέφονται. Ἐνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν
τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι
δεκτά. Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσημὸν 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ζωὴ Β'.—Ἀλεξάνδρα Παναγιώτου
ὑπὸ Ἑλένης Γεωργιάδου.—Ἀπὸ τῆν «Γαλήνην» τὴν νέαν συλλογὴν
ποιήσεων τοῦ κ. Γ. Δροσίνη.—Τὸ Νέον Συμβόλαιον.—Ἀπὸ τοὺς
κόσμου τῶν ὠραίων πραγμάτων ὑπὸ Παρισίνης.—Ὁ Ἰδεώδης σύ-
ζυγος.—Ἀλληλογραφία.—Συνταγαί.—Εἰδοποιήσεις.—Αἱ σημεριναὶ
γεροντοκόραι (ἐπιφυλλίς).

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΖΩΗ

Β'.

Ἐπανερχομαι εἰς τὸ ξενογλωσσικὸν ζήτημα καὶ ἐπιμένω
εἰς αὐτό, διότι ἔχει καταστήσει ἐξ ἴσου ζήτημα τῆς ἡμέρας
ὅσον καὶ τὸ κυρίως γλωσσικόν, τὸ ἐντελῶς ἰδικὸν μας καὶ
ἐντελῶς ἐθνικόν. Καὶ ἐπειδὴ εἰς ὅλα τὰ ὀπωσθήποτε σο-
βαρὰ ζητήματα καὶ τὰ ὀπωσθήποτε νεωτεριστικὰ ἀπαιτοῦν-
ται καὶ θύματα, αἱ γυναῖκες εἶναι τὰ θύματα τοῦ ξενογλωσ-
σισμοῦ, ὡς οἱ ὀνομασθέντες μαλιαροὶ ποιεῖται καὶ λογογρά-
φοι εἶναι τὰ θύματα τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος.

Καὶ εἶναι θύματα, διότι οἱ ἄνδρες τῶν τάξεων, τῶν ὀ-
ποιῶν αἱ γυναῖκες ὁμιλοῦν γαλλικὰ, κάμνουν ἐντελῶς τὸ
ἴδιον, ἐνίοτε ἴσως ὑπερβαίνουσι τὰς γυναῖκας τῶν εἰς τοῦτο·
καὶ ὅχι οἱ νταντίδες μόνον, αἱ ὀλίγοι, ὡς φαίνεται ὅτι πι-
στεύει ὁ κ. ἀρθρογράφος τῆς Ἀκροπόλεως, ἀλλ' οἱ πλεόν
σοβαροὶ ἄνθρωποι, γηραιοὶ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου
καὶ στρατηγοὶ καὶ πολιτευόμενοι καὶ ἄνθρωποι ἀδιακρίτως
κάθε τάξεως. Ἐὰν μάλιστα ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ φέρω παρα-
δείγματα ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ ἀπὸ τὰ θεάτρα, ἤμποροῦσα
νὰ ἀναφέρω, ὅτι προχθὲς ἀκόμη εἰς τὴν πρώτην παράστασιν
τῆς δος Φραγκοπούλου εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον, εἶχα εἰς
τὸ πλευρόν μου ἕνα γηραιὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου,
Ἑλληνικώτατον Ἑλληνα καὶ γνωστὸν μάλιστα διὰ τὴν εὐ-

θυμολογίαν του—βλέπετε κάμνω λέξιν διὰ νὰ μὴ πειράξω
θὰ νεῦρά σας—ὁ ὁποῖος ὅλας τὰς κρίσεις του περὶ τῆς νέας
καλλιτέχνης τὰς ἔκαμνεν εἰς γλώσσαν μισο-Ἑλληνικὴν καὶ
μισο-Γαλλικὴν, συνομιλῶν μὲ Ἑλληνα κύριον ἐπίσης.

Θὰ ἦτο ἐν τούτοις κωμικὸν νὰ ἰσχυρισθῶ, ὅτι ὁ κ. κθη-
γητὴς δὲν εἶναι Ἑλληνας, ὡς καὶ ὅλοι οἱ κύριοι, οἱ ὁποῖοι εἴτε
διότι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ μὲ ξένους παιδαγωγούς ἐσυνείθισαν
νὰ ὁμιλοῦν τὰς ξένας γλώσσας, ὅπως καὶ τὴν ἰδικὴν τῶν,
εἴτε διότι ἀνήκουσι εἰς τὰς τάξεις τῶν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν γεν-
νηθέντων καὶ ἀνατραφέντων ὁμογενῶν, εἴτε διότι συνεπλή-
ρωσαν τὰς σπουδὰς τῶν εἰς τὴν Εὐρώπην, εἴτε διότι εἰς
τὴν γλώσσαν μας δὲν εὐρίσκουσι εὐκόλως τὴν φράσιν τὴν ἀ-
κριβῶς παραστατικὴν μιᾶς ἰδέας, τὴν λέγουσι καὶ τὴν δια-
τυπώνουσι εὐκολώτερα εἰς τὴν Γαλλικὴν.

Τόσον δὲ εἶναι ἀληθὲς τοῦτο, ὥστε καὶ ὅλοι οἱ γράφοντες,
μὴ ἐξαιρουμένων καὶ αὐτῶν τῶν συντακτῶν τῆς Ἀκροπό-
λεως, οἱ ὁποῖοι, κοντὰ εἰς τὸν τόσον πατριώτην συνεργάτην
τῶν, δὲν ἤμποροῦν παρὰ καὶ αὐτοὶ νὰ διαπνέωνται ἀπὸ τὸν
ἴδιον πατριωτισμόν, ἐν τούτοις συχνὰ πυκνὰ μεταχειρίζονται
γαλλικὰς λέξεις, ἀκόμη καὶ μέσα εἰς τίτλους τῶν χρονογρα-
φημάτων τῶν. Προχθὲς ἀκόμη εἰς τὸ φύλλον τῆς Δευτέρας
σελ. γ'. στήλη γ'. ἀνεγράφετο μὲ κεφαλαῖα γράμματα τί-
τλος «εἰδησις καὶ σαγασίων», τὸ ὅποιον ἦτο περισσώτερον
κωμικόν, γραμμικὸν μὲ ἑλληνικοὺς χαρακτῆρας, παρ' ὅσον
εἶναι τὰ γαλλικὰ, τὰ ὁποῖα ἀκούει ὁ κ. συντάκτις εἰς τοὺς
δρόμους.

Ἄρα ὁ ξενογλωσσισμὸς εἶναι νόσημα γενικόν, λυμαινόμε-
νον ἐξ ἴσου ἄνδρας καὶ γυναῖκας ὀρισμένης τάξεως, ἢ ὁποῖα
δὲν εἶναι βεβαίως οὔτε τὸ ἐν ἑκατοστὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ πλη-
θυσμοῦ. Τώρα ἂν θελήσωμεν νὰ ἐξετάσωμεν τὸν πατριωτι-
σμὸν τῆς τάξεως αὐτῆς, βεβαίως δὲν θὰ τὸν εὐρωμεν κατώ-
τερον τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἴσως ἢ μᾶλ-

λον αναντιρρήτως ανώτερον, πολύ ανώτερον. Διότι όλοι οι του έμπορικού κόσμου των έξω Έλλήνων πλούσιοι, οι αποκατασταθέντες εις Αθήνας, από του οίκου Βυλιάνου μέχρι των οίκων Ράλλη, Πασπάτη, Μελλ και των απογόνων Σίνια, Ύψηλάντου, Σούτσου, Δούμπα, όλοι αυτοί βεβαίως, διότι έγεννήθησαν και ανετράφησαν είτε εις Μασσαλίαν, είτε εις Αγγλίαν, ευκολώτερα και συχνότερα όμιλούν τας ξένας ατάς γλώσσας παρά την ιδιικήν μας. Άλλ' είναι άρα γε δια τουτο όλιγώτερον πατριώται οι γονεΐς των, οι τιμήσαντες και τιμώντες το Έλληνικόν έμπόριον ανά τον κόσμον όλον, οι προικίσαντες την μακρινήν πατρίδα των με μέγαρχα μορφωτικά και μέγαρχα φιλανθρωπικά, και πάντοτε εις κάθε ανάγκην τής πατρίδος μας προσερχόμενοι πρόθυμοι άρωγοί; Είναι αυτοί όλιγώτερον Έλληνες από ήμας, οι όποιοι μόνον να φωνάζωμεν και να θορυβώμεν και να ρεκλαμκρίζωμεθα με τον θόρυβον αυτόν ειξεύρομεν, χωρίς να σκεπτόμεθα πόσον άδικούμεν τον τόπον μας και τον έαυτόν μας με τας έπιπολαιούς και άκρίτους κρίσεις μας περί ήμῶν των ιδίων;

Χθές άκόμη άνεγίνωσα εν τεύχος τής νεοφανούς Κρητικής, εις ήν τρίς απήντησα την λέξιν *ατιμωτική*, άναφερομένη εις την κατάστασίν μας και εις την ζωήν μας και εις την δράσιν μας.

Εις το ίδιον τεύχος άνεγίνωσα ότι απρός τον γράψαντα το άρθρον αυτό, εις έν Βερολίμ φίλος του του έλεγεν άλλοτε:—*Σεις οι Έλληνες, όταν όμιλήτε δύο δια την πατρίδα σας τα λέγετε τόσο καλά και τόσο τιμια, ώστε να σας θανατώσει, όταν προσέλη και ο τρίτος, ο τόπος χαλαροῦται. Όταν και τέταρτος παραστή, τότε όλα είναι καλά και άγια.*

Φαίνεται εξ αυτού πόσον θόρυβον και τί ύβερολόγιον κάμνουν εναντίον τής πατρίδος των μερικοί Έλληνες νεανίαι, όταν πηγαινουν εις το έξωτερικόν, το όποιον όμως θα σταματή και θα μετριάζη ή έμφάνισις και συμμετοχή εις την συζήτησιν και άνδρῶν λογικώτερων. Τοῦτο μου ένθυμίζει ότι είχα συναντήση άλλοτε εις έν ταξείδι μου από Μασσαλίας μέχρι Πειραιώς ένκ τοιοῦτον Έλληνα πατριώτην, ο όποιος διηγείτο εις το γεύμα πρός τον Γάλλον πλοίαρχον και τους ξένους συνδαιτημόνας τα μεγαλήτερα άίσχη και τας πλέον φρικτάς ύβρεις δια τους σημερινούς Έλληνες, εις επήκοον μεταξύ άλλων και αυτού του ταμίου τής Α. Μεγχειοτήτος.

Και όπως τότε ήγανάκτησα, έγώ μόνη Έλληνίς μεταξύ τῶσων Έλλήνων άκροατῶν και έβαλα τον αυθάδη εις την θέσιν του, επιδοκιμαζόντων των ξένων, άπαράλλακτα άγανακτώ και σήμερα και συζητώ την γνώμεν του κυρίου άρθρογράφου, την όποιαν μόνον μετρημένοι εις τα δάκτυλα βεβαίως παραδέχονται, και ή όποια ευτυχώς δια τον τόπον μας είναι ψευδής και έπιπολαία και πλανημένη.

Με αυτά όλα δέν έννοώ ότι πρέπει να ένθαρρυνθῆ ή κακή συνήθεια τής ξενογλωσσίας και ότι πρέπει να παριστώμεν το υπό αισθητικῆν έποψιν άκκαλίσθητον φρινόμενον ανθρώπων τῶσων άμαθῶν γλωσσολογικῶς, ώστε να καταφεύγωμεν εις ξένας γλώσσας δια να συνεννοώμεθα μεταξύ μας. Δια να επιτευχθῆ όμως αυτό δέν άρκει να θέλουν αι γυναίκες μόνον, αλλά και οι άνδρες, και πρό πάντων οι άνδρες. Διότι αυτοί

βεβαίως άποφασίζουν και στέλλουν πολυπληθεΐς τας θυγατέρας των εις τα σχολεία των Κκλογογαιῶν Αθηνῶν, Τήνου, Νάξου και αυτοί επίσης μισθοδοτοῦν τας ξένους παιδαγωγούς, εις τας όποιās αντίκειται ή όλιγον ξενότροπος και πολύ ξενογλωσσος άντροπή τής γενεας τής αῦριον. Ας φιλοδοξήσουν επί τέλους όλοι τα παιδιά των να ειξεύρουν να όμιλούν και να γράφουν καλλίτερον και έντελέστερον την γλώσσάν των από τας άλλας γλώσσας και το ζήτημα λήγει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

Δέν θα άποφυλλίσωμεν μόνον άνθη και δέν θα βάνωμεν μόνον με μύρα τον νεοσκαφέντα τάφον τής παρθένου, ή όποια, κατά τον ποιητήν, ως άνθος ήνοιξε και έμυροβόλησε μίαν μόνον ήμέραν. Θα κλαύσωμεν άληθινά δάκρυα πόνου και λύπης δια τον θάνατον τής Αλεξάνδρας Παναγιωτάτου, μιās κόρης μεταξύ των πολύ, πολύ όλιγων, δια τας όποιās δικαίως υπερηφανεύετο ή πατρίς μας και εξαίρετικῶς έτιματο το φύλον μας.

Εις τον στενόν και περιωρισμένον κύκλον των επιλέκτων Έλληνίδων, αι όποιαι μεταξύ των πρώτων έννόησαν ότι αι γυναίκες δέν επλήσθησαν φύσει άτελή και άσθενικά κατά το πνεῦμα πλάσματα, άλλ' ότι δύνανται ως οι άνδρες να φθάσουν ύψηλά, πολύ ύψηλά εις τους ώραιούς και φωτεινούς όρίζοντας των γρημμάτων και τής επιστήμης, αι άδελφαί Παναγιωτάτου κατέχουν μίαν των πρωτίστων θέσεων.

Δέν ήσαν από τας χαϊδευμένες και προνομιούχους τής τύχης, άλλ' ούτε άντίκρουσαν την ζωήν ευθὺς εξ άρχής με χαράν και μειδιάματα. Έδέησεν από τα μαθητικά, τα παιδικά των έτη, να κατέλθουν εις τον άγῶνα τής ζωής, να εκδιάσουν τας θύρας τής τύχης, να ανοίξουν με τας ίδιās και μόνας χειρας τον δρόμον τής προόδου και προαγωγής, εις τον όποιον με τόσα επάλαισιν προσκόμματα, άλλά και τόσας έδρεψαν δάφνας.

Με μικράν διαφοράν ήλικίας, άγαπημέναι ώνειροπόλησαν και διεγράψαν το φωτεινόν μέλλον και με το χέρι εις το χέρι έβάδισαν, επάλαισιν, ήγωνίσθησαν και ένίκησαν. Μαζή έτελείωσαν τας διδασκαλικάς των σπουδάς, μαζή έλαβαν τα διπλώματά των τής Γαλλικής γλώσσης, μαζή ενεγράφησαν εις το Πανεπιστήμιον, μαζή άνεκηρύχθησαν άριστοῦχοι τής ιατρικής, μαζή έδωκαν μαθήματα νοσηλείας εις τας προπαρασκευαζόμενας δια το έργον των νοσοκόμων κατά τον πόλεμον, μαζή παρέσχον την ιατρικήν συνδρομήν των εις τους τραυματίας του πολέμου εκείνου.

Και μόνον όταν ή Αγγελική, ή μεγαλύτερα, διορισθεΐσα ιατρός τής πόλεως τής Αλεξανδρείας εξησφάλισε τα μέσα τής ύπάρξεως και τής τελειοτέρας προαγωγής τής άδελφής τής, έχωρίσθησαν. Η Αλεξάνδρα τότε μετέβη εις Βιέννην δια να τελειοποιηθῆ εις τον κλάδον τής παιδιατρικής. Και εκεί ένίκησε τον θαυμασμόν των διαπρεπεστέρων καθηγητῶν και απ' εκεί επανήλθε μετά διετή διαμονήν επιστήμων, εκ των όλιγων και μεταξύ των άνδρῶν μας επιστημόνων.

Ό από τής άδελφής χωρισμός ήτο βαρὺς και δι' αυτό απεφάσισε να άποκατασταθῆ και αυτή εις Αλεξανδρείαν.

Άλλά μόλις ή τύχη εφάνη να τής μειδιῆ, μόλις διορίσθη και αυτή ιατρός των από Μέκκας εις Αίγυπτον υγειονομικῶν σταθμῶν, και ήρχισε να απολαμβάνη τους καρπούς τῶσων κόπων, ο θάνατος διέκοψε μαζή με την νέαν, την νεωτάτην ζωήν τής και την ώραιοτάτην δράσιν τής και ως επιστήμνος και ως γυναικὸς με μεγάλην καρδίαν.

Διότι ή Αλεξάνδρα Παναγιωτάτου ήτο κόρη με πολλήν καρδίαν. Πέρυσι μόλις διορίσθη ιατρός με ώραιās άποδοχάς, είκοσι πέντε, νομίζω, άγγλικῶν λιρῶν, τον μήνα έσπευσε να μου καταστήση γνωστὸν το ευχάρ στον γεγονός και να μου άνακοινώση ότι θα έστελλε πέντε άγγλικῶς λίρας υπέρ των πτωχῶν κορασιδῶν, υπέρ τής τύχης των όποιων μετ' άλλων εδῶ κυριῶν άγωνιζόμεθα, και ότι θα εξηκολούθει να μεριμνᾷ υπέρ αὐτῶν και εις το μέλλον.

Η άτυχής δέν είχε λάβει άκόμη τον πρώτον της μισθόν, δέν είχεν άνακουρισθῆ από τας οικονομικās στενοχωρίας, αι όποιαι υπήρξαν άχώριστοι σύντροφοι των δύο άδελφῶν καθ' όλα τα έτη των σπουδῶν των και έσκέφθη να έλθῆ άρωγός εις άλλας βιοπαλαιστρίας, άρખνείς μεν αὐτάς, άλλά διαυτό ἴσως πλέον συμπαθεΐς εις την μεγάλην της ψυχῆν.

Άλλά το αϊφνίδιον νόσημα, το όποιον τόσο σκληρά και άπονα την έφερον εις τον τάφον, δέν την άφῆκε να πραγματοποιησῆ τον πόθον της αὐτόν. Αμέσως τότε προσεβλήθη, υπέστη έγχείρησιν, μετά την όποιαν άφου επί τόσους μήνας εθασάνισθη, έπαισε να ζῆ.

Και ήτο πεπρωμένον, μοιραϊον, ειρωνεία τής τύχης, αυτή ή όποια άντιμετώπισε τον θάνατον, και τον έπολέμησε και τον ένίκησε παρά την κλινην τόσο άσθενῶν, αυτή ή όποια έτάχθη, από φυσικής κλίσεως άσπονδος αὐτοῦ πολέμιος να ήττηθῆ τόσο νέα και να πέση ευγενές, ἴσως, τής επιστήμης και των μακρῶν υπέρ αὐτῆς άγῶνων της θυμῆ.

ΤΟ ΚΑΛΥΒΙ

*Έκει, πῶ οι καστανιές χυτά,
Χλωρόφυλλα λαμπαδωτά
Κλωνάρια ξαρεμίζου
Πῶ ροδοβάφοται ή μηλιές
Κ' ή γαλανόφυλλες έληές
Πολύκαρπες λυγίζου.*

*Πῶ άνθοῦν λευκά τριαντάφυλλα
Και κλήματα άφροστάφυλλα
Τις κρεβατιές ισκιῶρου,
Και κυπαρίσσια άραδαριά
Παλειούτας με το βοριά
Αριλῆτα ψηλώρου,—*

*Συμμαζεμένο, τροπαλό,
Σὰν κερβάκι σ' το γαλό,
Κατάλευκο καλύβι
Μέσ' σ' όλοπράσινα κλαριά
Τῆ χιονισμένη του θωριά
Μιά δείχνει και μια κρύβει.*

*Μικρά τα καμαράκια του
Και τα παραθυράκια του
Κι' όλο μικροπλάσμενο.
Τόσο μικρό, όσο πῶ μπορεί
Τῆν Εὐτυχία να χωρή.*

— Τι κρίμα πῶ εἶνε ξένο!

(Από την Γαλήνην του κ. Αροδίνου)

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΕΝ ΒΑΡΝΗ

Αξιοτίμος Κυρία

Η την 16 τρέχοντος δοθείσα ένταῦθα λίαν επιτυχῶς υπέρ των άπόρων χορευτική έσπερις υπό την ύψηλήν προστασίαν τής Α. έξοχότητος του Προξένου τής Ελλάδος κ. Γ. Σάρρου και τής ευγενεστάτης αὐτοῦ συζύγου, υπενθυμίζουσα με το όπερ πρό πολλοῦ ανέλαβον κηθῆκον, τοῦ να γνωρίσω ὑμῖν την ένταῦθα γυναικα, την κίνησιν και δράσιν αὐτῆς ιδίως, μοι παρέχει ταυτοχρόνως την προς τοῦτο κατάλληλον ευκαιρίαν και άφετηρίαν, καθ' ὅτον ο προς τοιοῦτον φιλανθρωπικόν σκοπόν διοργανωθείς χορός, οὔτινος το άποτελεσμα υπήρξεν, αναλόγως, άρκούντως ικανοποιητικόν, όφείλεται εις τας ένεργείας, τον ζῆλον και την κλαισθησίαν του γυναικειου ένταῦθα φύλου, περι οὔ προτίθεμαι γενικῶς τινας γρημμάς να χαραξῶ, όπως κατά την εκδηλωθεΐσαν μοι επιθυμίαν σας και κατά κηθῆκον παράσχω εις ὑμῶς άμυδράν εικόνα περι αὐτοῦ.

Εάν τις μελετήσῃ επισταμένως τον ιδιάζοντα χαρακτῆρα, τας κλίσεις, τας διαθέσεις και τα αισθήματα εν γενεί τής ένταῦθα γυναικός, λαμβάνων, έννεεΐται, ὑπ' ὄψιν την τής μεσαιας ιδίως τάξεως, δύναται να καταλήξῃ εις το συμπέρασμα τοῦτο: ότι δέν δύναται μεν να παραβληθῆ αὐτη προς την των πολιτισμένων πόλεων, ως μη κατορθώσασα εισέτι ν' άπαλλαγῆ έντελῶς εκ των πικρακλωουσῶν πᾶσαν προς τα εμπρός κίνησιν αὐτῆς και προαγωγήν προλήψεων, οὔχ' ήττον δέν άμοιροί των προσόντων και άρετῶν, δι' ὧν προάγονται αι κοινωνίαι και ευδοῦται ή οικιακή ευημερία.

Καθ' ὅτι και ως μήτηρ φιλόστοργος, και ως σύζυγος και οικοδέσποινα άγαθή, ζῶσα δια την οικογένειάν της μάλλον ή δι' έαυτήν, προικισμένη σὺν τοῖς άλλοις και με οξυδερκειαν πνεύματος, ὄχι μόνον εις τον οίκον αὐτῆς κατορθοῖ να διαπρέπη, άλλά και εκτός αὐτοῦ εἶνε ικκνή και πρόθυμος να επεκτείνῃ την δράσιν της προς το κοινόν κλόν, και οὔδενός κόπου φείδεται, οὔτε θυσίας, όσάκις ήθελε γείνει ανάγκη, ως τοῦτο μαρτυροῦσιν άλλως τε τα κατά καιρούς υπό γυναικείας πρωτοβουλίας επιτελεσθέντα, πρό πάντων δε τα κατά τα τελευταῖα έτη σπουδαία και κοινωφελέστατα έργα, περι ὧν δέν νομίζω περιττόν να άναφέρω ένταῦθα όλίγα τινα.

Πολὺς δέν είχε παρέλθει χρόνος, άφ' ὅτου ήρξατο άνακινούμενον το περι ιδρύσεως δικήρων συλλόγων, άνεγνωστηρίων και άλλων τοιοῦτων φιλανθρωπικῶν σωματείων εν εκάστη ελληνική παροικία ή κοινότητι, συνιστώμενα δια σειράς άρθρων υπό τινων εφημερίδων, ως το άσφαλέστερον προς υπεράσπισιν και σωτηρίαν αὐτῶν μέτρον· και ιδίως τα γραφόμενα και υπό τής Εφημερίδος των Κυριῶν συχνά περι τοιοῦτων γυναικειῶν σωματείων, εὔρον ήχώ επί τέλου

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

εις τὰς καρδίας πολλῶν Ἑλληνίδων καὶ οὕτως εἰς πολλὰς Ἑλλ. Κοινοτήτας ἤρχισαν ἰδρύνεσθαι τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τοιαῦτα φιλανθρωπικὰ σωματεία καὶ ἠθικὰ κέντρα, ἐξ ὧν πολλὰ τὰ ἀγαθὰ καὶ κοινωφελῆ προσδοκῶνται.

Πρῶται δὲ αἱ ἐνταῦθα (ἐν Βάρῃ) Ἑλληνίδες ὑπὸ φιλανθρωπικῶν αἰσθημάτων καὶ εὐγενῶν φρονημάτων ἐμπνεόμεναι καὶ εἰς τὸ δυσχερὲς καὶ κρίσιμον τῶν περιστάσεων ἀποβλέπουσαι, ἀπεφάσιζον τὴν ἰδρυσιν τῆς ἀπὸ τρεῖς ἡδὴ υφιστάμενης Φιλοπτώχου μὲς Ἐνώσεως, ἧτις ἀποτελεῖ, ἢ μᾶλλον δύναται ν' ἀποτελέσῃ σπουδαῖον, τῷ ὄντι, πρᾶξοντα καὶ πνευματικὸν κέντρον, ἐξ οὗ αἱ εὐγενεῖς ιδέαι, ὀρῶμεναι, ὡς φωτεινὰ καὶ ζωηφόροι ἀκτίνες, δύναται νὰ διαλύσωσιν ἐν μέρει τὰ εἰς τὸν ὀρίζοντά μας ἐπισημασθέντα μελανὰ νέφη. Τοῦτο ὅμως ἐξαρτᾶται κυρίως ἐκ τῆς καλῆς πορείας καὶ τῆς συνετῆς διοικήσεως αὐτῆς. Τὸ μόνον εὐχάριστον, ὑπερδυναμικὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἀνεφέρωμεν διὰ τὴν Φιλοπτώχον μὲς τῶν Ἑλληνίδων Ἐνωσιν εἶνε, ὅτι ἀνταποκρίνεται καὶ ἰκανοποιεῖ πληρέστατα μίαν τῶν σπουδαιοτάτων ἀναγκῶν τῆς κοινοτήτος μας, παρέχουσα εἰς τοὺς ἀπόρους παῖδας τῶν ἐκπαιδευτηρίων τὰ ἀναγκαῖα αὐτοῖς βιβλία, ἐνδύματα καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ ἀνακουφίζουσα τοὺς πτωχοὺς αὐτῶν γονεῖς, οὓς διευκολύνει εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ ἐν λόγῳ Φιλοπτώχος Ἐνωσις τῶν Κυριῶν συγκειμένη ἐξ εὐκρίμων μελῶν ἐν οἷς συγκαταλέγονται καὶ τινες νέοι, ὡς μέλη ἀρωγᾶ, ἀντικαταβανόμενα τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς σκοποῦ καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς δὲν περιορίζεται εἰς τὰ ἐκ τῶν μελῶν εἰσπραττόμενα μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν καλλιτεχνικῶν ἐσπερίδων, χορῶν, συναυλιῶν, τὰς ὁποίας διοργανοῦν ἐκάστοτε ὑπὲρ τοῦ ρηθέντος σκοποῦ, κατορθώνει νὰ προσπορίσῃ ποσὸν ὅχι εὐκαταφρόνητον.

Περὶ τὸν νὰ ἐξάρωμεν τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὴν κλισησίαν, μεθ' ἧς διακοσμεῖται πάντοτε ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Ἐνώσεως ἢ κατὰ τὰς ἐκάστοτε διοργανουμένους τοιαύτας ἐσπερίδας χρησιμεύουσα εὐρύχωρος αἴθουσα τοῦ Παρθενωνεῶς τούτου.

Ἐτερον ἔργον ἐξ ἴσου σπουδαῖον καὶ ὑπερτάτης ἀνάγκης, ὀφειλόμενον εἰς τὴν γυναικείαν ὡσαύτως πρωτοβουλίαν καὶ δράσιν, εἶνε ἡ ἰδρυσίς τῆς Ἐπαγγελματικῆς σχολῆς ἐνταῦθα, τὸ δεύτερον διανοούσης ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ἔτος.

Ἀμφότερα ταῖς δυνάμειν ταῦτα ἱερὸν ἀναντιρρήτως ἐπιδιώκοντα σκοπὸν, ὑπερτάτας ἐκδουλεύσεις δύναται νὰ πράξωσιν εἰς τὴν ὑπὸ παντοίων στερησῶν πάσχουσαν κοινωνίαν μὲς καὶ συνδράμουν αὐτὴν κατὰ τὰς κρίσιμους ταύτας περιστάσεις, ὅχι μόνον ὑλικῶς ἀλλὰ καὶ ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς ἐὰν βεβαίως κατανοηθῇ ὁ ἀληθὴς αὐτῶν προορισμός.

Περὶ τούτων, καὶ ἰδίως περὶ τῆς Ἐπαγγελματικῆς ἡμῶν σχολῆς ἠδύνατο πολλὰ νὰ λεχθῶσι σχετικῶς πρὸς τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς ἀναγκαζομένη ὅμως νὰ περιορισθῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὰ σχόλια ταῦτα δι' ἑλλειψιν χρόνου, ἐπιφυλάσσομαι λεπτομερέστερον νὰ πραγματευθῶ περὶ αὐτῆς ἄλλοτε, ἐνδεομένη καταλλήλῳ εὐκαιρίᾳ.

Ἡ συνδρομητριά σας Α.

Ἡ Ἄννα ἐσκόρπιζεν εἰς ὄλους τὸ θάλασπον τῶν μειδιαμάτων της καὶ δι' ὄλους ἐναλλάξ εἶχε μίαν καλὴν μίαν γλυκερὴν λέξιν. Ἡ κ. Δέλβου τὸ ἐναντίον αὐστηρὰ, σοβαρὰ, μὲ ὕψος θεότητος, ἢ ὁποῖα εὐδοκεῖ νὰ κατέρχεται ἐνίοτε καὶ μὲ τοὺς θνητοὺς μετέβαιεν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην κλίνην, σιωπηλῆ, προσποιημένη, μὲ κᾶτι σακίον καὶ ἀπότομον εἰς τὰς κινήσεις.

Ἐνας στρατιώτης ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ σῶμα καταμωλωπισμένον ἀπὸ τὰ συντρίμματα ἐνὸς ὄθρουζιου δὲν ἠμποροῦσε νὰ κινή τὰ χεῖρα του ἐλευθερὰ, ἀλλ' οὔτε νὰ πιάνῃ ὅ,τι δήποτε, χωρὶς νὰ πονῇ. Ἐμὸρφζε λοιπὸν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος ὅταν μάλιστα ἐδικαίμυε νὰ φέρῃ τὸ ποτήρι εἰς τὸ στόμα διὰ νὰ πιῇ, τόσον ἐπόνεσεν, ὥστε ἀρῆκε τὸ ποτήρι νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χεῖρά του μὲ ἕνα βογγητὸν πόνου. Ὅλοι ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος του καὶ ἡ Ὀλγίνα, ἢ ὁποῖα εἶδε νὰ νερὰ νὰ βρέχουν τὰ σεντόνια καὶ τὰ σκεπάσματα δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ μίαν μικρὰν κραυγὴν ἀνυπομονησίας καὶ δυσχερασίας. Ὁ δυστυχὴς στρατιώτης καταθρομβημένος ἔσπευσε νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ζημίαν, σκουπίζων τὰ νερὰ μὲ τὴν πετσέτά του. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦτο φύσει ἀδέξιος καὶ ἡσθάνετο τὸ κκὸν βλέμμα τῆς κυρίας ἐπάνω του, τὰ ἔχασεν ἐντελῶς καὶ ἐν τῇ συγκινήσει του ἀνέτρεψεν ὀλόκληρον τὸ ἐπὶ τῶν πονεμένων ποδιῶν του, κκὰ, ἄλλως τε στηριγμένον φορητὸν τραπεζάκι του.

Ἡ Ὀλγίνα ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του, ἀλλ' ἡ κόρη της, ἢ ὁποῖα εὐρίσκατο πλησιέστερα εἶχε προλάβει τὴν μητέρα της καὶ εἶχε προσπαθήσῃ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ πιάτα ἀπὸ τοῦ νὰ πέσουν εἰς τὸ ὠραῖον πάτωμα. Ὅταν ὅμως εἶδε τὸ ἄγριον ὕψος τῆς μητέρας της, τὰ ἔχασε τώρα καὶ αὐτὴ, ἡσθάνθη ὅτι ἦτο ἴσως ἄτοπον νὰ τρέξῃ τόσον κοντὰ εἰς τὸν στρατιώτην ἐκεῖνον, καὶ ἐξ ἐνστικτοῦ, ὅπως ἔκαμνε πάντοτε ὁσάκις ἐφοβεῖτο σύγκρουσιν μὲ τὴν μητέρα της, ἐτραβήχθη ἀποτόμως πρὸς τὰ ὀπίσω, φέρουσα τὸ χεῖρ της εἰς τὸ πρόσωπον, διὰ νὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν συνήθη ἐπιθετικὴν ἐκρηξίν τῆς μητρικῆς ὀργῆς. Εἰς τὴν κίνησιν ἐκείνην τὰ χεῖρα της παρέλυσαν καὶ τὰ πιάτα ἔπεσαν κάτω μὲ ὀρμὴν καὶ ἔσπασαν εἰς ἄπειρα κομμάτια.

Ἡ Ὀλγίνα ἢ ὁποῖα προέβλεπε τὴν καταστροφὴν, ἐρρίφθη εἰς τὸ κρεβάτι διὰ νὰ προλάβῃ τὰ πιάτα ὅταν ἔπιπταν, καὶ ἐν τῇ ὀρμῇ της τόσον ἐπίσειε τὰ πόδια τοῦ τραυματίου, ὥστε ὁ δυστυχὴς καὶ ἀπὸ μεγάλον πόνον καὶ ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ἀπὸ ἐντροπὴν, διότι εἶχε γίνεῖ παρκαίτιος ὅλης ἐκείνης τῆς σκηνῆς, ἀφῆκε μίαν ὑπόκωπον φωνὴν ὀδύνης καὶ ἐλιποθύμησε.

Ἡ Ὀλγίνα ἦτο ἕξω φρενῶν. Ὅχι διὰ τὴν λιποθυμίαν τοῦ στρατιώτου, τὴν ὁποῖαν ἄλλως δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ ἀμέσως, ἀλλὰ δι' ὅλην ἐκείνην τὴν φασαρίαν, ἢ ὁποῖα ἐπροκάλεσε τὴν προσοχὴν καὶ τῆς Ἄννης καὶ τῆς κ. Δούκλ καὶ τῶν συζύγων Λάιν, ἐπερχομένων τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν αἴθουσαν. Ζῶν! εἶπεν εἰς τὴν κόρην της χαμηλοφώνως, καὶ ἐσφίγγουσα τὰ δόντια της διὰ νὰ κρατήσῃ τὸν θυμὸν της τὴν ἐσπρωξεν ἀπ' ἐκεῖ μὲ τὴν ὀρμὴν ὥστε ἡ μικρὰ ἐγγύ-

στηρσεν εἰς τὸ παρὲ καὶ εὐρέθη διὰ μιᾶς ἐξαπλωμένη εἰς τὸ πάτωμα.

Ἡ Ἄννα, ἢ ὁποῖα ἀντελήφθη μὲ ἐν βλέμμα τί εἶχε συμβῆ, ἔτρεξεν ἀμέσως καὶ χαμηλοφώνως παρεκάλεσε τὴν θεῖαν τοῦ συζύγου της ν' ἀπομακρυνθῇ. Εἶπτε πολὺ ταραγμένη, τῆς εἶπε, καὶ ἡ περίθαλψις ἀσθενῶν ἀπαιτεῖ πρό παντὸς ἀταραξίαν καὶ ἀπάθειαν. Μία νοσοκόμος Ἀγγλίς εἶχεν ἤδη πλησιάσει τὸν ἀσθενῆ καὶ προσεπέθετο νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις του, ἐνῶ μία ἑλληνὶς κόρη ἢ δις Νιάδου, ἢ ὁποῖα εἶχεν ἀκολουθήσει τὰ φορητὰ νοσοκομεῖα Δούκλ εἰς τὰ σύνορα ἐσύναζε τὰ συντρίμματα τῶν πιάτων καὶ τῶν ποτηριῶν καὶ ἄλλασε μὲ ἐπιτηδειότητα καὶ ταχύτητα μοναδικὴν τὰ σκεπάσματα τοῦ τραυματίου. Ἡ μικρὰ κατακόκκινη, ἐντροπιασμένη, ἐσηκώθη κακῶς ἀπὸ κάτω καὶ ἠκολούθησε τὴν μητέρα της ἐξερχομένην μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, δυστυχῆς δι' ὅ,τι εἶχε συμβῆ καὶ δυστυχέστερα ἀκόμη διὰ τὴν σκηνὴν, ἢ ὁποῖα τὴν ἐπερίμενε, εὐθὺς ὡς θὰ εὐρίσκοντο μόναι μὲ τὴν μητέρα της.

Ὅλα αὐτὰ ἔγινον ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἤρκεσαν διὰ νὰ χαλαρώσωσιν τὴν ζωηρότητα καὶ εὐθυμίαν τῶν περισσοτέρων τραυματιῶν, οἱ ὁποῖοι μετὰ τριῶν μηνῶν κκουχίας καὶ κάθε εἶδους στερησεις ἔτρωγον διὰ πρώτην φοράν τόσον ὠραῖα φαγητὰ μέσα εἰς ἐν περιβάλλον τόσον πλούσιον καὶ κομψόν καὶ περιποιητικόν, τὸ ὁποῖον οὔτε εἶχαν φαντασθῆ ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν των.

Ἄλλ' ἡ Ἄννα, ὁ πατέρας της καὶ οἱ σύζυγοι Λάιν οἱ ὁποῖοι ἡσθάνοντο τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἤρχισαν νὰ γελοῦν καὶ νὰ ἀστείζωνται μὲ τὸν συνελθόντα στρατιώτην καὶ νὰ εὐρίσκουν τὸ πρᾶγμα ὡς κκὸν οἰωνόν καὶ νὰ ἐνθαρρύνουν τοὺς ἄλλους μὲ καλὰ λόγια συμπαιθείας, ὥστε γρήγορα ἢ στιγμιαία δυσθυμία διεσκεδάσθη καὶ τὰ ἀφρίζοντα ποτήρια τῆς σκμπάνιας, τὰ ὁποῖα μέσα εἰς δίσκους ἐμοιράζοντο ἀπὸ δύο ὑπηρετὰς ἀπὸ κλίνης εἰς κλίνην, ἐπανέφεραν καὶ πάλιν τὰ μειδιάματα εἰς τὰ πρὸς στιγμὴν ὠχριάσαντα πρόσωπα.

Ἡ δις Νιάδου ἐπιθύρισε κᾶτι τι εἰς τὸν νεαρὸν στρατιώτην, τὸν ἥρωα ὅλης ἐκείνης τῆς ἱστορίας, ὅταν τοῦ ἐπλησίαζεν εἰς τὰ χεῖλη τὸ ποτήρι μὲ τὴν σκμπάνιαν καὶ αὐτός, ἀφοῦ ἐμειδίασε, τῆς εἶπε: «μὲ ὕψος μικροῦ παιδιοῦ, ἀπέφε τα σεῖς, κυρία, γιατί ἐγὼ ἐντρέπομαι».

Μὲ ἐπιφορτίζει νὰ σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τὴν καλωσύνην σας, εἶπεν ἡ νέα Ἑλληνίς, κοκκινίζουσα καὶ αὐτὴ τῶρα καὶ νὰ εὐχηθῶ ὅλες ταῖς εὐτυχίαις τοῦ κόσμου εἰς τὸ ἀρχοντικὸν σας διέκοψεν ὁ τραυματίας, καὶ ἀμέσως ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν του πίσω ἀπὸ τὸ χεῖρ τῆς Ἑλληνίδος νοσοκόμου του.

Μπράβο, μπράβο, πολὺ καλὰ, κκληκκρί μου, εἶπεν ἕνας ὑπαξιωματικὸς ἀπὸ τὸ πλαιῖον κρεβάτι, ἐνῶ οἱ μικρύτερα, ὅσοι δὲν εἶχαν ἀκούσῃ τί ἐλέχθη, ἐρωτοῦσαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον μὲ περιέργειαν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δίδουν βαρύτητα καὶ εἰς τὰ πλέον ἀσήμαντα πράγματα.

Ἡ κ. Λάιν ἐπλησίασεν ἐν τῷ μεταξύ τὴν Ἄνναν. Πολλὴ ζωηρότης καὶ πολλὴ συγκίνησις, τῆς εἶπε, διὰ πληγωμένου, ἔστω καὶ τόσον ἐλαφρὰ καὶ ἀκίνδυνα. Τὸ γεῦμα ἐτελείωσε. Διάταξε νὰ μείνουν μόνον αἱ κυρίαί ποῦ θὰ δεικνυτε-

ρεύσουν ἐδῶ ἀπόψε. Προτιμῶ τὰς δύο Ἑλληνίδας, τὴν Νιάδου καὶ τὴν μικρὰν Δέλβου, διότι ἐδῶ κκνεῖς δὲν ἤξευρε ἄλλην γλῶσσαν ἀπὸ Ἑλληνικῆ. Ἄλλως ἢ Νιάδου εἶναι πρώτης τάξεως ἰκανότης.

Ἡ Ἄννα ἔκαμνε τὸν γύρον τῶν κρεββατιῶν, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν κ. Λάιν, ἐνῶ οἱ ὑπηρετὰι ἐσήκωναν τὰ τραπεζάκια καὶ αἱ νοσοκόμοι ἐτακτοποιοῦσαν τὰ κρεβάτια διὰ τὸν νυκτερινὸν ὕπνον.

Τί! θὰ κοιμηθῶμεν ἀπὸ τῶρα; ἠρώτησεν εἰς λοχίας τὴν δα Νιάδου.

Θὰ ἡσυχάσετε, εἶπεν ἡ νέα κόρη, ἢ ὁποῖα ἔβλεπεν εἰς τὰ μάτια τοῦ πληγωμένου ὡς ἕνα πόθον μακρᾶς φλυαρίας καὶ μίαν δίψαν γλυκοκουθέντας ὕστερα ἀπὸ τὸ ἐκλεκτὸν ἐκεῖνο φαγοπότι. . . . Καὶ δὲν θὰ καπνίσωμεν; ἐξηκολούθησεν, ὡς νὰ ἔλεγεν ὅτι ἡ ζωὴ του ἐκρέμετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ ἐν τσιγάρο.

Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ κόρη. Εἰς τὰ νοσοκομεῖα δὲν καπνίζουν καὶ διὰ νὰ ἀποφύγῃ περισσοτέρως ἐξηγήσεις ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ λοχίου.

Ἡ κ. Λάιν ἀρῆκε τὸν κοιτῶνα ἐκεῖνον, λέγουσα εἰς τὴν Ἄνναν, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη ἰατροῦ ἐκεῖ, διότι ὅλων τὰ τραύματα ἦσαν ἐντελῶς ἐπιπλάκια. Ἐγὼ θὰ μείνω εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀκρωτηριασμένου, εἶπεν, ὁ ὁποῖος εἶναι ζήτημα ἂν θὰ ζήτῃ περισσότερον ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας. Ἡ μὲς Γάλδεν ἄς μείνῃ μὲ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ ἂν ληρθῇ ἀνάγκη, ἄς μὲ καλέσῃ.

Θέλουν ἐμέ, εἶπεν ἡ Ἄννα καὶ τοὺς ὑπεσχέθησαν νὰ μείνω μαζί τῶν.

Ἡ κ. Λάιν τὴν ἐκύτταξε κκκκ, κκκκ καὶ ἔπειτα

Ἄλλ' ἐπῆραν τίποτε οἱ κύριοι αὐτοί;

— Μοῦ ὑποσχέθησαν ὅτι θὰ πάρουν γάλα καὶ εἶχα ἔλθῃ νὰ ζητήσω νὰ μοῦ τὸ φέρουν, ὅταν συνῆθῃ τὸ ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον μὲ ἠμπόδισε.

— Δόσε των τὸ γάλα των, καὶ μείνε μαζί τῶν, ἀλλὰ μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ ὀμιλοῦν. Ἐχουν ἀπόλυτον ἀνάγκη ἡσυχίας. Καὶ ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ μὲ μίαν κίνησιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἐχαμήλωσε τὰ φῶτα τῆς αἰθούσης, ἐνῶ αἱ δύο νοσοκόμοι ἀναπταν δύο κρητὰ εἰς τὰ δύο ἄκρα αὐτῆς καὶ ἔθεταν τὰ διὰ τὴν νυκτερινὴν ἀνάγνωσιν βιβλία των κάθε μίαι εἰς τὸ τραπεζάκι της.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΙΣΙΝΗΝ ΖΩΗΝ

Οἱ μεγάλοι ράπται.

Μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγωνται καὶ γράφωνται κατὰ καιροὺς διὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ τοὺς συρμούς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν σήμερον τὸ κέντρον καὶ τὴν ἐστίαν των εἰς τὸ Παρίσι, ὡς τὴν εἶχαν ἄλλοτε εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅμως οἱ διασημότεροι τοῦ κόσμου οἰκονομολογοὶ ἀνομολογοῦν, ὅτι ἡ πολυτέλεια ἢ κομψότης καὶ ἡ καλαισθησία συμβαδίζουν μὲ τὸ πολιτισμὸν καὶ εἶναι μίαι ἀπαραίτητος καὶ ἀναπόσπαστος συνέπειαι αὐτῶν.

Ἄλλως τε ἡ πολυτέλεια, ἐὰν ἀφ' ἐνὸς εἶναι ἐπιζήμιος δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι, λησμονοῦντες τὰ εἰσοδήματά των, φέρονται ἀκατάσχετοι εἰς οἰκονομικὴν καταστροφὴν, ἀφ' ἑτέρου τροφοδοτεῖ χιλιάδας ὄλας ἐργατικῶν ἀνθρώπων, καὶ

διοχετεύει εις τὰ κατώτερα κοινωνικά στρώματα όλον τὸν χρυσόν, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν μεγάλων ἐπιχειρήσεων καὶ τῆς κο- λοσσαίας τοῦ ἐμπορίου κινήσεως, ἀντὶ τῆς κυκλοφορίας καὶ τῆς μεταβάλλεται εἰς ἄρτον καὶ εἰς εὐχάριτων πολλῶν θὰ ἔμενε κλεισμένος εἰς τὰ χρηματοκιβώτια μόνον τῶν ὀλίγων ἄχρη- στος καὶ ἀνεκμετάλευτος ἐντελῶς.

Ἡ πολυτέλεια λοιπὸν καὶ οἱ συρμοὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐ- τὴν ἐξεταζόμενοι εἶναι καὶ εὐεργετικὸν καὶ ἀξίζει νὰ μελε- τήσῃ τις πῶς καὶ ποῦ δημιουργεῖται σήμερον ἡ γυναικεία ἰδίως πολυτέλεια, ἡ ἀναφερομένη εἰδικώτερον εἰς τοὺς γυναι- κείους στολισμούς.

Ὅτι τὸ Παρίσι εἶναι τὸ κέντρον τῆς πολυτελείας καὶ τῆς κομψότητος εἶναι γνωστὸν, ἀλλ' ὅτι ὑπάρχει Παρίσι ἀκομ- ψον καὶ ἐπαρχιωτικὸν καὶ Παρίσι κομψὸν καὶ καλαισθητόν, αὐτὸ ὀλίγοι ξένοι τὸ εἰξεύρουν. Τὸ περίεργον δ' εἶναι ὅτι δέκα μόλις λεπτῶν ἀπόστασις χωρίζει τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν Rue de la Paix μόλις ἀπομακρυνθῆ τις ὀλίγον καὶ στρέψῃ δύο γωνίας εὐρίσκειται εἰς μίαν γωνίαν Παρισινήν, ἡ ὁποία οὔτε νὰ συγκριθῆ ἡμπορεῖ μετὰ τὸ θάμβος καὶ τῆς Τέχνης καὶ τὴν χάριν, διὰ τὴν ὁποίαν φημίζεται. Ἄλλ' ἄς ἀσχοληθῶμεν μετὰ τὸ ὠραῖον Παρίσι καὶ μετὰ τοὺς ὠραίους πλη- θυσμούς του, οἱ ὅποιοι δίδουν μετὰ τὴν χάριν καὶ τὴν καλαι- σθησίαν τῶν τῶν τόνου τοῦ κελοῦ καὶ τοῦ κομποῦ εἰς τὰς γυναικείας ὄλου τοῦ κόσμου.

Ἡ ὁδὸς τῆς Εἰρήνης, ἡ ὁποία ἡμποροῦσε νὰ ὀνομασθῆ καὶ ὁδὸς τῶν ὠραίων πραγμάτων, ἀποτελεῖ αὐτὴ κατ' ἐξουσίαν ἐν εἶδος πρωτεύουσης τῶν Παρισίων, ἔχουσα ἰδίαν ζῶν καὶ ἰδίαν, οὕτως εἰπεῖν, ψυχὴν, καὶ κλείουσα εἰς τὴν

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ

Ἐὰν ἡ θέσις τῆς γεροντοκόρης εἶνε ἀληθινὰ τὸσον μελαγχολικὴ, ὅσον τὴν θέλου, εἶνε εὐχάριστον καθήκον νὰ μετριάσωμεν τὴν λύ- πην, ἢ νὰ αἰθῶνται τὰ θύματα τῆς ἀγαμίας. Δι' αὐτὸ τὰς συμβου- λείων νὰ ἀναγνώσθωμεν τὰ πρακτικὰ μίαν δίκης τοῦ Δικαστηρίου τῆς Μασσαλίας. Ἐπρόκειτο δι' ἐν κληροδοτικῆν προωρισμένον ν' ἀνταμείψῃ τὴν «νέα κόρην, ἡ ὁποία ἐπεριποιήθη καλλίτερα τοὺς γονεῖς τῆς».

Τὸ δικαστήριον συγκρίνει ἀπὸ δύο μέλη τοῦ Γενικοῦ συμβουλίου, ἀπὸ δύο δημοτικούς συμβούλους καὶ ἀπὸ δύο καθηγητὰς τοῦ Πανε- πιστημίου, ἀπένειμε τὸ βραβεῖον αὐτὸ τῆς ἀρετῆς εἰς μίαν κόρην πε- νήνια δύο ἐτῶν.

Καὶ ὁ δῆμαρχος παραδεχόμενος καὶ ἐγγράφων τὴν ἀπόφασιν αὐ- τήν, παρετήρησεν, ὅχι χωρὶς λογοπαίγνια, ὅτι δύναται νὰ εἶναι νέα μία κόρη εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας, ὅταν εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας δύναται τις νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ δρᾷ ὡς νὰ εἶναι νέος. Ἄλλως τε εἰμὲθα σήμε- ρον μακρὰν τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ νέα κόρη ἔβλεπε μετὰ φρί- κην ν' ἀνοῦν τὰ δένδρα τριγύρω τῆς δι' εἰκοστὴν πέμπτην φοράν, καὶ βεβαίως δὲν ὑπάρχουν πλέον νεάνιδες αἱ ὁποῖαι νὰ νομίζουσι ὅτι εἶνε γεροντοκόρη εἰς τὴν ἡλικίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἐνόμιζαν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχουν καταταθῆ μετὰ τῶν αὐτῶν. Αὐτὸ συμβαίνει διότι καὶ διὰ τοὺς νέους ἄνδρας κατὰ καὶ διὰ τοὺς ἀνυπότροπους καὶ τῶν δύο φύλων, ὁ τρόπος τῆς ομιλίας, αἱ ἰδέαι καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἦθη ἔχουν ἐπαισθητῶς ὀπισθοδρομῆσαι τὰ ὅρια τῆς ἡλικίας, τὴν ὁποίαν ἐσυνείθιζαν νὰ ὀνομάζωμεν νεανικήν.

Χωρὶς νὰ ζητήσωμεν μακρύτερα ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Βαλζίκου καὶ τῆς Γεωργίας Σάνδ, αἱ διηγήσεις τῶν μᾶς γνωρίζουσι ὅτι τότε ἕνας ἄνδρας ἦτο γέρον εἰς ἡλικίαν σαράντα χρόνων καὶ μία γυναίκα πρὶν θθάσῃ τὰ τριάντα. Πρὸς τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, τὸ ὅριον αὐτὸ τῆς ἡλικίας ἔγεινε ὀλίγον κατ' ὀλίγον μεγαλειότερον, σή- μερον πρέπει νὰ ἔχῃ περάσῃ μία κόρη τὰ πενήντα διὰ νὰ τὴν βάλωμεν εἰς τὸ ὄψι, εἰς τὰς κομψότητας, εἰς τὰ μυθιστορήματα καὶ συ- νήθως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ζῶν.

Ἡ νέα γεροντοκόρη, ἀφοῦ ἀπελευθερώθη ἀπὸ τὴν σκέψιν, ὅτι εἶνε

μικρὰν ἑκτασίαν τῆς τὸ μυστήριον καὶ τὸ ἀπόρητον ἐνταυ- τῶ τῆς χάριτος. Φορέματα, καπέλλα, κοσμήματα, γουναρικὴν νταντέλες, γάντια τῆς Rue de la Paix φέρουν σφραγίδα πρωτοτυπίας, ἡ ὁποία πενταπλασιάζει τὴν πραγματικὴν καὶ ἀληθῆ τιμὴν καὶ ἀξίαν των. Τὸ ὄνομα τῆς ὁδοῦ εἶναι δίπλωμα πολυτελείας, καλαισθησίας καὶ ὀρισμένου τύπου ὠραιότητος καὶ ἀριστοκρατίας καὶ πρᾶγμα φέρον τὴν ἐτι- κέταν τοῦ δρόμου αὐτοῦ εἶναι ὡς νὰ φέρῃ οὐλόγημα εὐγε- νείας καὶ παλαιᾶς ἀρχοντίας.

Ἀπὸ τῆς Μόσχας μέχρι τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἀπὸ τῆς πρωτεύουσας τοῦ Βορρᾶ μέχρι τῆς πρωτεύουσας τῆς Με- σημβρίας, τὸ κάλλος καὶ οἱ θρίαμβοι τῶν ὠραίων γυναικῶν κανονίζεται ἀπὸ ὀρισμένον ἀριθμὸν ἀρχόντων καὶ ἐπιστῆμων ἀσημοτήτων τῆς ὁδοῦ αὐτῆς.

Αὐτοὶ τὰς στολίζουν, τὰς μεταμορφώνουν, τὰς ἰσχυαίνουν, τὰς παχαίνουν, τὰς κάμνουν ὑψηλοτέρας, κοντοτέρας, τέλος ὅπως τὰς θέλουν καὶ ὅπως τὰς κάμνουν νὰ θέλουν. Εἶναι οἱ πλάσται καὶ οἱ μεταμορφωταὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀγάλματος. Ἔως χθὲς λεγεῖσθε γυναικῶν ἐκαμάρωναν διὰ τοὺς πλαστι- κούς λαίμους των, τοὺς ὁποίους ἐθέτεταν γυμνοὺς ὅσον ἡμπο- ροῦσαν περισσύτερον. Διὰ μίαν εἰς ἐν νεῦμα τῶν ἀρχόντων αὐτῶν τῆς Rue de la Paix οἱ ἀλαβάστρινοι λαίμοι θάπτον- ται εἰς τὰ βῆθη τραχηλῶν τῶν Μεδίκων, ὡς νὰ ἦσαν πα- ραμορφωμένοι καὶ νὰ τὰς ἐντρόπιαζαν. Διὰ μίαν πάλιν οἱ κύριοι αὐτοὶ ἀπαρέσκονται εἰς τὸ περιτραχήλισμα αὐτὸ, συ- νοφροῦνται ὀλίγον καὶ ὄλαι, ὡς στρατιῶται πειθαρχικῶς, κα- ταβιάζουσι τοὺς λαίμους τοὺς ὁποίους ὅμως τῶρα καταπνί- γουσι καὶ παραμορφώνουσι μετὰ εἰς γαϊκάδες κολλαριστοὺς

γρηᾶ—τοῦλάχιστον ἕως τὴν ἡλικίαν τῶν πενήντα δύο χρόνων, τῆς μὲνε ἀκόμη ἡ ἀηδία νὰ εἶναι ἀνυπότροπος. Ἄραγε, αἱ ἰδέαι καὶ τὰ νέα ἦθη, τὰ ὁποῖα τῆς κάμνουν ἐλαφρότερον τὸ φορτίον τῶν ἐτῶν, τῆς δίδου κάποιαν ἀνακούφισιν εἰς τὴν λύπην τοῦ ἀγάμου βίου; Ὑπάρχει βεβαίως ὅτι οὕτως εἶνε ἡ τοῦλάχιστον ὅτι ἐξαρτᾶται τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοὺς παιδαγωγούς καὶ ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην τῆς κοινωνίας ἡ θέσις τῶν ἀγάμων νὰ εἶνε ἀνεκτὴ, ἂν ὅχι ζηλευτῆ διὰ τὰς γυναικείας ἡ θέσις ἀγαμίας. Εἶνε βεβαίως λυπηρὸν τοῦτο καὶ ὄλοι εἶνε σύμφω- νοι, ὅτι ὁ φυσικὸς προορισμὸς ὁ πλέον εὐτυχὴς διὰ μίαν κόρην εἶναι νὰ ὑπανδρευθῆ, νὰ ἔχῃ παιδιὰ, καὶ νὰ τ' ἀνατρέψῃ. Ἀλλὰ ἡ πραγ- ματικότης μᾶς βεβαιώνει περὶ τοῦ ἐναντίου. Καὶ πρῶτον διότι γεν- νῶνται περισσύτεραι γυναίκες ἀπὸ ἄνδρας, ἰδίως εἰς τὴν Γαλλίαν. Δεύτερον οἱ ἄνδρες ἀποθηνήσκουσι γρηγορότερα ἀπὸ τὰς γυναίκας, ἀπο- τέλεσμα τῆς ἀτάκτου ζωῆς καὶ τῆς υπερβολικῆς ἐργασίας. Πολλοὶ ἀνυπότροποι ἄνδρες οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀποφασίσει νὰ νυμφευθοῦν, ἀφοῦ πρῶτον ἀποκτήσωσι μίαν κοινωνικὴν θέσιν, ἀποθηνήσκουσι πρὶν προ- φθάσωσι νὰ ἐκτελέσωσι τὸ σχέδιόν των. Τέλος ὁ αὐθάνων ἀγὼν τῆς ζωῆς, ὁ φοβερὸς συναγωνισμὸς κάμνουν νὰ σκέπτονται οἱ ἄνδρες οἱ ὅποιοι κερδίζουν τὸν ἄρτον των, διατὶ τὸν τὸν μοιράζονται μετ' ἀχρηστο- στόματα;

Ἡ φοβερὰ αὐτὴ τάσις πρὸς τὸν ἀγαμὸν βίον ἔχει ἦδη γίνῃ γνω- στὴ ἀπὸ τὸν Michelet εἰς τὸ παρᾶξενον καὶ ὠραῖον βιβλίον του τῆς γυναικός. Φυσικὰ ἀπὸ τὸς ἔχει γένειν μεγαλειότερα. Δὲν γνωρίζω τοὺς ἀριθμούς τῆς στατιστικῆς, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, τῶν ἀνυπότροπων γυναικῶν ἀναφορικῶς μετὰ τὸν γυ- ναικεῖον πληθυσμὸν. Ἄλλ' ἕκαστος διὰ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν βεβαιό- νεται ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν εἶναι μικρός. Ἡ ἐθνικὴ λοιπὸν ἀγωγή ὀφείλει νὰ φροντίσῃ διὰ τὰς νεάνιδας, αἱ ὁποῖαι ἡλελημκτικῶς ἢ ὅχι δὲν θὰ ὑπανδρευθοῦν. Καὶ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν ἡμπορεῖ νὰ προείπῃ ποῖα θὰ ὑπανδρευθῆ καὶ ποῖα ὅχι, δι' αὐτὸ ἡ σύγχρονος νεάνις πρέπει νὰ προβλέπῃ ὅτι δυνατόν νὰ μείνῃ ἄγαμος, ὅπως δυνατόν νὰ ὑπανδρευθῆ. Πρέπει ἰδίως αἱ ἄγαμοὶ νὰ μὴν θεωροῦνται αὐτὰς ἐπιπολέτους τῆς τῆ- σης, ἀλλὰ νὰ λαμβάνουν τὸ μέρος των εἰς τὴν κοινὴν γὰρὰν καὶ ἐπιπέδα. Πρῶτον, οἱ παιδαγωγοὶ πρέπει νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὸ νὰ προσιδο- ποιήσωσι καὶ προετοιμάσωσι τὰς νεάνιδας εἰς τὴν ἐνδεχομένην ἀγα- μίαν νὰ τὰς ἐπιζῶσι διὰ τὴν ἀγαμὸν ζῶν. Πρέπει νὰ τοὺς λέγουσι:

ἀνδρικῶν ὑποκαμίσων καὶ γραβατῶν. Ἀτελειώτως ἐπινοητι- τικοὶ, ἐφευρετικοὶ εἰς σχήματα καὶ πικροδύναμοι ἀλλάζουσι ἀδιάκοπα τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποῖαν κάμνει ὁ δρόμος εἰς τὸν ὁποῖον ὑφῶνται μεγαλοπρεπῆ καὶ ὑπερήφανα τὰ μέγαρα τῶν κυρίων αὐτῶν εἶναι ποικίλη. Τὸ πρῶτ, πολὺ πρῶτ, ὁ δρόμος των φαί- νεται συγχρόνως ἔρημος, κενὸς ἀλλὰ καὶ ἀρετὰ ζωηρός. Οὔτε μία ἄμαξα. Ἀλλὰ εἰς τὰ πεζοδρόμια φαίνεται τὸ βια- στικὸν καὶ ἐλαφρὸν βᾶδισμα τῶν νεαρῶν κοριτσιῶν ἀπὸ δέκα πέντε ἕως εἴκοσι χρόνων. Τὸ βᾶδισμα καὶ αἱ κινήσεις των ἔχουν κατὰ τὸ ξεχωριστόν, ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὁποῖον κρατοῦν καὶ ἀνασηκῶνουν τὸ φορέμα των, μετὰ τὸν ὁποῖον σταματοῦν ἀποτόμως ἐνθυμίζει τὰς κόρας τῆς Τανάγρας. Τὸ ὠραῖον καὶ ἐλαφρὸν ποδαρὰκι των θαυμασιῶς πάντοτε ὑποδημένον, τὸ σῶμα των ἀπλᾶ ἀλλὰ χαριτωμένον ἐνδυμένον δίδει τὴν ἰδέαν πολυτελείας, ἡ ὁποία ὅμως δὲν στοιχίζει περισσύτερον ἀπὸ ὀλίγα σολδιά. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πηγαίνουν δύο δύο καὶ εἰς τὰς σιωπηλὰς πρωϊνὰς ὥρας, ἡ φωνὴ των κρυσταλλίνη πάντοτε, ἀδελφόνεται μετὰ τὰ κελδάματα τῶν πουλιῶν. Εἶ- ναι αἱ μικραὶ ἐργάτιδες, ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ὁποίων ἐξέρχον- ται τὰ ὠραῖα πράγματα.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἡ νύκτα ἀρχίζῃ νὰ πίπτῃ, τὰ πεζοδρό- μια πλέουσι εἰς φῶτα ἠλεκτρικὰ καὶ τὸ σκότος, μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας βρασιλεύει, καὶ ἐπικρατεῖ ὑψηλὰ μόνον, πολὺ ὑψηλὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἡ μόνη σκιὰ εἰς τὴν πλημμύραν τῶν ἠλεκ- τρικῶν εἶναι ἡ τῶν ἀπειραρίθμων ἄμαξων μετὰ τοὺς ὑπερηφά- νους καὶ θαυμασίους ἵππους καὶ μετὰ τὰ οἰκόσημα. Ἡ μία ἄμαξα ἀκολουθεῖ τὴν ἄλλην εἰς διπλὴν γραμμὴν, ὠραῖα κυ-

«Παιδιά μου, τὸ νὰ ὀνειρεύεσθε, ἕνα καλὸν νέον σύζυγον, ὠραῖα παιδιὰ, εὐτυχισμένον σπιτί, εἶνε φυσικόν. Προσπαθήσατε νὰ εἰσθε ὑπόδειγμα νεανίδων τελειῶν πρὸς γάμον. Ἀλλὰ φρονίστε ἐπίσης, δι' ἄλλο μέλλον ἐκτός ἀπὸ τὸν γάμον, εἰς τὴν περιστασιν κατὰ τὴν ὁποῖαν δὲν θὰ ὑπανδρευθῆτε.

Ἴδιως δὲν πρέπει νὰ νομιστετε ὅτι ἡ ζωὴ σας εἶνε χαμῆν ἂν δὲν εἰσθε σύζυγον. Ὑπάρχει τι τὸ ὁποῖον ὁ ἀγάμος βίος δὲν θὰ προσ- βάλλῃ, δὲν θὰ σμικρύνῃ, δὲν θὰ καταργήσῃ: εἶνε ἡ ἰδία σας ἀτομικ- κότης, ἡ ἀπλοῦστερον, εἶνε ὅτι ἡ καρδιά σας, τὸ πνεῦμά σας, ἂν ἀνα- πτωχθοῦν ἐπιμελῶς, σὰς δίδου τὸ μέσον νὰ ἀπολαύσῃτε ἐντίμως τὴν ζωὴν. Τὸ νὰ μείνῃ τις ἀγάμος εἶνε ἀρνητικὴ δυστυχία. Πρὸ τοῦ νὰ εἰσθε σύζυγος καὶ κόρη δι' ὑπανδρείαν, εἰσθε ἄτομον, κατὰ τὴν τελειότητα τοῦ ἀτόμου αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς μόνον.»

Θὰ ἦτο εὐχὴς ἔργον εἶναι ἐλεγον τὰς ἀληθείας αὐτὰς εἰς τὰς νεά- νιδας τῶν παρθενιαγῶν, ὅχι μόνον μίαν φοράν ἀλλὰ καθ' ἑκάστην. Καὶ ἀφοῦ τὰς κάμνουν νὰ τὰς ἐνοήσωσι καλὰ δὲν θὰ μείνῃ πλέον παρὰ νὰ ὀλισσοῦν ἐκ συμφώνου τὰς νεοφωτιστοὺς, καὶ διὰ τὴν ἔγγαμον καὶ διὰ τὴν ἀγαμὸν ζῶν:

Αἱ δύο προετοιμασίαι εὐτυχῶς δὲν ἀπαιτοῦν ἐνεργείας ἀντιφατι- κάς, ἐκτός ἐὰν ἐνοηθῆ ὁ γάμος ὡς ἡ ἐξαπάντις τῆς γυναικείας προ- σωπικότητος εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ συζύγου. Ἄλλως κόρη ἡ ὁποία ἔχει ἀνατραφῆ διὰ ν' ἀρχῆ εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς πρακτικῶς καὶ ἠθικῶς θὰ εἶνε θαυμασιὰ σύζυγος, ἀκόμη καὶ τοῦ πλέον ἀρχαίου καιροῦ, ὅταν ὁ ἔρωθ θὰ τῆς ὑπαγορεύσῃ τὸν νόμον του τῆς ἀταπαρνήσεως. Δὲν εἶνε ἡ εὐσυνειδητὸς θέλησις, τῆς γυναικός, τὴν ὁποῖαν ὁ σύζυγος ὁ πλέον δεσποτικὸς πρέπει νὰ φοβῆται εἰς αὐτήν: εἶνε ἀπειναντίας ἡ ἔλ- λειψις θελήσεως, ἡ ἀσυνειδησία, ὁ ἄτομος τύπος, ὅπως λέγει ὁ πρῶτος Roosevelt. Εἶνε πολὺ ἔνοχοι οἱ παιδαγωγοὶ οἱ ὅποιοι ἐπι- μένουσι νὰ κάμνουν ψυχὰς νεανίδων, ἀτόμου τύπου.

Εἰς εὐρῶ ὅτι: θὰ μοῦ εἰποῦν.—Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ καλὰ ἀλλ' εἰναι αἱ νέαι ἄγαμοι, αἱ οὕτω προπαρασκευασθεῖσαι, δὲν ἔχουν εἰσοδήματα, διατρέχουσι τὸν κίνδυνον ν' ἀποθάνωσι ἀπὸ τὴν πείναν, παρὰ τὴν μεγάλην ἀξίαν των.

Εἶνε ἀληθές—ἀλλοίμονον—ὅτι αἱ μεγαλιότεραι προσπάθειαι τῆς ἀνατροφῆς δὲν ἐξασφαλίζουν ἀκόμη εἰς τὴν μόνην γυναικα τὴν ἀπό- λυτον βεβαιότητα τῆς ὀλικῆς ζωῆς: ἡ ἀναφορὰ τῶν κυρίων τοῦ τα- χυδρομείου, τὴν ὁποίαν ἀνέλυσαν πρὸ ὀλίγου καιροῦ, μᾶς δίδει ἀπό- δεξιζιν λυπηράν.

ῥαίαι ἀποπνεύσαι ἀρώματα ἕων κατέρχονται τῶν ἄμαξων πρὸ τῶν φρακοφορούντων ὑπηρετῶν καὶ διευθύνονται διὰ μεγαλο- πρεπῶν εἰσοδῶν καὶ προθαλάμων πρὸς τὰ ἐπάνω. Ὁ εἰσερ- χόμενος διὰ πρῶτην φοράν νομίζει ὅτι εἰσέρχεται εἰς αἰθού- σας ἑορτῶν.

Γυναικείες ὠραῖαι καὶ πολὺ χαρίεσαι ὑποδέχονται τοὺς ἐπισκέπτας. Ἡ ἐνδυμασία των δὲν ὑστερεῖ καὶ τῆς τῶν πλουσιωτέρων ἐπισκεπτῶν. Καὶ ὅμως δὲν εἶναι παρὰ μόνον πωλήτριαι αἱ ὁποῖαι ὀνομάζονται μόνον μετὰ τὰ κύρια των ὀνόματα. Φαίνονται ὅτι ἔχουν πλήρη συνείδησιν, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ζοῦν μέσαις τόσας ὠραῖα πράγματα, χωρὶς νὰ εἶναι ὠραῖαι καὶ πολυτελεῖς καὶ κομψαί. Καὶ δι' αὐτὸ ἐύρισκον- ται εἰς τοιαύτην ἀρμονίαν μετὰ τὸ περιβάλλον, ὥστε νὰ ἐκ- πλήσσειται τις πῶς κατορθῶνουν μετὰ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα δια- θέτουσι, νὰ φθάνουν εἰς τοιοῦτον ἀποτέλεσμα.

Ο ἸΔΕΩΔΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Τὸ ζήτημα αὐτὸ φαίνεται ὅτι παρουσιάζει ἰδιαιτέρον ἐν- διαφέρον μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν μας, διότι αἱ γυνῶμαι βρέχουσι κυριολεκτικῶς γύρω μας καὶ δὲν προφθάνουσι νὰ τὰς δημοσιεύσωμεν ὅλας. Ἄλλως τε πλεῖστοι συναντῶνται ἐπὶ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ δι' αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι δυνατόν νὰ δημοσιευθῇ πᾶν ὅ,τι ἀποστέλλεται. Σήμερον ἡ ἐκ Βάρνης κ. Ζ. Δ. μᾶς λέγει:

«Ἰδεώδης σύζυγος εἶναι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον νυμφευόμεθα ἐξ ἔρωτος. Τίποτε δὲν ἀποσπᾷ τὸν σύζυγον αὐτὸν ἀπὸ τὴν γυναικα του. Καὶ ποιητῆς, ἂν εἶναι, θὰ γράφῃ ἐμπνευμέ- νος ἀπὸ αὐτήν, καὶ τραπεζίτης ἢ ἔμπορος θὰ ἐργάζεται χα-

Ἄλλ' αὐτὸς δὲν εἶνε παρὰ λόγος ἰσχυρότερος διὰ νὰ ὀπλιώσωμεν τὴν νέαν κόρην διὰ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον τοῦ ἀγάμου βίου. Ὅταν ὁ παιδαγωγὸς ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον αὐτό, ἀπομένει πλέον καὶ ἐπι- βάλεται εἰς τὴν νέαν κοινωνίαν νὰ κάμῃ εὐκολωτέραν καὶ πλέον καρ- ποφόρον τὴν ἐργασίαν τῆς ἀγάμου γυναικός. Ἡ κοινωνία ἴσως κά- μνει τὸ καθήκον τῆς αὐτῆς μετὰ μεγάλην βαρῦτητα καὶ νωθρότητα— ἀλλὰ θὰ ἦτο ἄδικον ν' ἀρνηθῶμεν ὅτι ἤρξισεν νὰ τὸ γνωρίζῃ καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ συμμορφοῦται μετὰ αὐτὸ Ἄναγνωστάς τὸ πρῶ- τον κεφάλαιον τοῦ βιβλίου τοῦ Michelet, τὸ ὁποῖον ἀνέφερα πρὸ ὀλίγου. Θὰ ἀναγκασθῆτε νὰ παραδεσθῆτε, ὅτι ἂν πολλὰ μένουσι νὰ γίνουσι, πολλὰ ἔγιναν, ἀπὸ πενήντα ἐτῶν.

Τὸ μέλλον ἐκείνων, τὰς ὁποίας ὀνόμασαν μετὰ τὸ φρικτὸν ὄνομα τῆς γεροντοκόρης, εἶνε λοιπὸν ὀλιγώτερον σκοτεινὸν ἀπὸ ὅ,τι ἦτο τὸ παρελθόν, διὰ τὰς ὁμοίας τῆς ἄλλοτε. Ἀργότερα βεβαίως θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ εἶνε, καὶ ὀνομάζονται ἀπλοῦστα κόραι ἀνυπότροποι. Εἰς τα σχολεῖα ἰδίως, δυνάμεθα νὰ θαυμάσωμεν ἦδη ἄριστον θελκτι- κῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχασαν τίποτε ἀπὸ τὴν χάριν των, καὶ αἱ ὁποῖαι ζοῦν ὅπως οἱ πλέον ἐργατικοὶ καὶ οἱ καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς ἄρρενας συνεργάτας των. Τίποτα ἀπὸ τὰ γελοῖα τῆς κλασικῆς γερον- τοκόρης δὲν τὰς παραμορφώνει. Αὐτὰ τὰ γελοῖα προήρχοντο ἀπὸ μίαν ψευθεῖ θέσιν, ἀπὸ μίαν ματαιαν προσδοκίαν, μανιακὴν ὀκνηρίαν, ἐνῶ ἡ εἰλικρινὴς παραδοχὴ τοῦ ἀγάμου βίου ἀποφεύγει ὅλα αὐτὰ.

Τότε ἔθθανε μίαι στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κλασικὴ γεροντοκόρη ἦτο ὀριστικῶς ἀδύνατον νὰ ὑπανδρευθῆ: κανεὶς δὲν ἤθελεν ἐκείνην ἢ ὁποῖα ἐπεριμένε ἐπὶ τὸσον καιρὸν ἕνα οἰονόηποτε σύζυγον, χωρὶς νὰ εὐρῃ κανένα. Ἡ σήμερον ἀποφασισμένη νὰ μείνῃ ἀνυπότροπος, εἶνε ἐργα- τική, δὲν εἶνε γελοῖα νὰ ὑπανδρευθῆστω καὶ ἂν ἔχῃ μεγάλην ἡλικίαν.

Ἡ ἀπόφασίς τῆς ν' ἀργήσῃ καὶ νὰ μείνῃ ἐλευθερὰ καὶ ἀξιοπρεπῆς ἀπέδειξεν ὅτι ἡδύνατο νὰ ζήσῃ καὶ ἄλλως... Ὡστε ἡ σύμπραξις λο- γικῆς ἀνατροφῆς καὶ κοινωνικῆς προσπάθειας ὀλίγον γενναίας πρὸς τὰς γυναίκας, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται, θὰ καταλήσῃ δυναμῆθαι νὰ τὸ ἐλπίζωμεν, εἰς τὸ νὰ ἐκλείψῃ πλέον ἐντελῶς ὁ τύπος τῆς κλασικῆς γεροντοκόρης.

Κανεὶς δὲν θὰ τὴν λυπηθῆ—οὔτε οἱ περίεργοι, ἀφοῦ χάρις εἰς τὸν Βαλζίκ, ὁ τύπος περιεσώθη ἀθάνατος. Μερικοὶ ψυχοὶ γάτοι καὶ παπαγάλλοι θὰ χάσουν γάδια καὶ φιλιὰ, ἀλλὰ αὐτὸ ἔτι πολὺ τιμωρὸς ἀγάπη λειμένη ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινην ἡ ὁποία θαάπονεμηθῆ καταλλήλοτερον.

ριν αὐτῆς καὶ πολιτικός θὰ ἐπιζητῆ τὴν δόξαν, διὰ νὰ τὴν μοιράζῃ μαζὴ της».

Ἄλλη πάλιν ἐκ Μασσαλίας αὐτὴ λέγει. «Ὅχι γάμον ἐξ ἔρωτος. Ἰδεώδης σύζυγος δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ ἐκεῖνος, ὅστις ὑπῆρξεν ἰδεώδης ἐραστής. Καὶ τοιοῦτοι εἶναι ἢ φαίνονται ὅτι εἶναι ὅλοι ὅσοι ἀγαποῦν, πρὶν νὰ νυμφευθῶν. Ὁ ἔρωτος τῆς κόρης πρὸ τοῦ γάμου μεγαλοποιεῖ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀγαπωμένου καὶ φαντάζεται τοιαύτας καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχουν ἀκόμη. Καὶ δι' αὐτὸ ὀνειρεύεται εὐτυχίαν ἀγγέλων καὶ βλέπει τὸ μέλλον τόσον ὠραῖον ὥστε αἱ μετὰ τὸν γάμον ἀπογοητεύσεις ἐπέρχονται ραγδαίαι καὶ καταστρέφουν τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον ὅλους τοὺς ἰδανικοὺς κόσμους, οἱ ὅποιοι εἶχαν στήσει τὰ θεμέλιά των εἰς τὴν φαντασίαν τὴν θερμανθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς παρθένου.

Καὶ ὑπογράφεται ἀπογοητευμένη.

Ἄλλη πάλιν Ἀθηναία αὐτὴ μὲ τὸν τίτλον πρακτικῆ, λέγει: «Ἰδεώδη πράγματα δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν γῆν. Οὔτε ἰδεώδεις γυναῖκες, οὔτε ἰδεώδεις ἄνδρες, οὔτε ἰδιώδη παιδιὰ. Ὁ καθείς μας χωριστὰ καὶ ὅλοι μαζὴ ἔχομεν κἄπου τὸ τρωτὸν μέρος τῆς πεζότητος καὶ τῆς φυσικῆς ἀτελείας, ἢ ὅποια, ἴσως, εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν οἰκονομίαν τῆς ζωῆς. Μὴ ζητῶμεν λοιπὸν ἰδεώδη παρὰ εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν ὁποῖον ἐπειδὴ βλέπομεν ἀπὸ πολὺ μακρὰν, ἠμποροῦμεν νὰ φανταζώμεθα ἰδεωδῶς τέλειον. Τὰ κορίττιά μας ἄς τὰ ἀνατρέφωμεν μὲ ιδέας περὶ τοῦ μέλλοντος πρακτικὰς, καὶ μὲ δρᾶσιν καὶ ἐνέργειαν πρακτικὴν καὶ μὲ ἐφόδια τῆς ζωῆς πρακτικὰ, ὥστε νὰ ὑποφέρουν ἀργότερα ὀλιγώτερον καὶ νὰ φιλοσοφοῦν ἐπὶ ὅλων τῶν περιστάσεων τῆς ζωῆς.

Ἡ πλουσία καὶ τελεία νύμφη, ἡ ζητοῦσα τὸν ἰδεώδη σύζυγον, ἄς πεισθῆ ὅτι εἶναι ἀδύνατον ὅ,τι ζητεῖ, καὶ ὅτι ἀκόμη καὶ αὐτὴ δὲν εἶναι ἰδεώδης. Ἄς ἀρκεσθῆ μὲ ὅ,τι τῆς ἐπιφυλάττει ἡ τύχη καὶ ἄς σκέπτεται ὅτι ἀφοῦ ἡ τύχη τὴν ἠνύνησεν τόσον, δὲν βλέπει καὶ ἂν ὁ γάμος τῆς ἐπιφυλάσσει ἀπογοητεύσεις.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Γυναῖκες συγγραφεῖς. Charlotte Brontë

Εἰς τὴν Ἀγγλικὴν φιλολογίαν πρὸ παντὸς παρατηρεῖται τὸ φαινόμενον τῆς ἀνκδείξεως μιᾶς ἐπιφανοῦς συγγραφέως, διαδεχομένης μίαν μεγάλην φιλολογικὴν ἀνδρικήν προσωπικότητα. Ὅπως τὸν Shakespeare διεδέχθη ἡ Jane Austen, ἀπαράλλακτα καὶ τὸν μεγαλοφύεστατον Thackeray διεδέχθη ἡ Charlotte Brontë καὶ μόνη αὐτὴ ἔφθασε μέχρι ἐκείνου καὶ ἐσυγκρίθη μὲ αὐτόν. Ἡ ἐποχὴ τῶν ὑπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν ἐξαιρετικῶς ἤκμασεν εἰς Ἀγγλίαν ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἐνταύτῃ ζωὴ. Εἰς τὸ μυθιστόρημα ἰδίως ἡ ζωτικότης αὐτῆ παρατηρήθη μετ' ἰδιαζούσης ἐπιτάσεως. Εἰς τὰς χεῖρας τριῶν ἢ τεσσάρων μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν τὸ μυθιστόρημα κατέλαβε θέσιν ἐξέχουσαν εἰς τὴν ἐθνικὴν ζωὴν, ὅποιαν δὲν εἶχε λάβει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Walter Scott.

Ὁ Thackeray ὑπῆρξεν εἰς ἀπὸ τοὺς μεγαλοφυεῖς αὐτούς καὶ μεθ' ὅλας τὰς ἀνωμαλίας τοῦ ὕφους του καὶ τὰς ἐν αὐτῷ παρατηρουμένας ἀντιθέσεις, ὁ περισσώτερον ἐπα-

σχολήσας καὶ συγκινήσας ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην τὸ Ἀγγλικὸν κοινόν.

Δύο γυναῖκες διαφόρου τύχης καὶ περιοπῆς διαμοιράζονται μὲ τὸν Thackeray τὴν δόξαν τῆς ἀκμῆς τοῦ μυθιστορηματικῆς καὶ τῶν μεγαλειτέρων αὐτοῦ ἀρετῶν. Τὸ 1847 ὁ κόσμος ἔμεινε κατάπληκτος μὲ ἐν διήγημα τῆς νεωτέρας ζωῆς φέρον τίτλον Jane Eyre, ἔργον ἀνωνύμου συγγραφέως. Ὁ τόμος αὐτὸς περιεῖχε τὴν ἐξέλιξιν ἐνὸς τόσον τραγικοῦ πάθους, τὸ ὁποῖον εἶχε γραφῆ μὲ θαυμασίαν καὶ καταπλήσσουσαν δύναμιν μίσους καὶ ἔρωτος μέσα εἰς ἐν πλαίσιον ρομαντικόν, μὲ περιγραφὰς τοπίων αὐστηρῶν καὶ τρομερῶν, πράγματα τὰ ὅποια μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦσαν ἀσυνήθη διὰ τὴν Ἀγγλικὴν μυθιστοριογραφίαν.

Ἀνάλογον τοῦ ἔργου τούτου ἠδύνατό τις νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ἐπικλήρητο εἰς τοὺς χρόνους τῶν ἀγρίων δραμάτων τῆς ἐποχῆς τῆς Ἐλισάβετ. Δύω ἔτη βραδύτερον ἐξεδόθη νέον ἔργον, τὸ Shirley καὶ τὸ 1852, ἡ Vilette ὅλα ἐξ ἴσου ὠραῖα καὶ καταπληκτικά. Καὶ τὴν στιγμὴν ἐπὶ τέλους, καθ' ἣν ὁ κόσμος ἐμάνθανεν ὅτι τὰ θαυμάσια αὐτὰ βιβλία εἶχαν γραφῆ ἀπὸ μίαν διδασκάλισσαν δημοτικῶν σχολείων τὴν Charlotte Brontë, κόρην ἐνὸς πτωχοῦ ἱερέως τῶν Moors of Yorkshire ἀπέθνησκε αὕτη τὸ 1855, μόλις πρὸ ὀλίγου νυμφευμένη μὲ τὸν ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ πατρὸς της.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀχρόου καὶ μονοτόνου ζωῆς της εἰς τὸ Hawthorth, αἱ προσπάθειαι τοῦ πνεύματός της νὰ διασπάσῃ τοὺς ἀσφυκτικούς κύκλους τοῦ περιβάλλοντος, ἡ τῶν δύο ἀδελφῶν της ἐνθάρρυνσις, ἰδοὺ τὸ πλαίσιον τῆς ζωῆς μιᾶς φιλολογικῆς μεγαλοφυΐας ἐκ τῶν μᾶλλον φωτεινῶν καὶ μᾶλλον ἰσχυρῶν, αἱ ὅποια ἐδόξασαν τὴν Ἀγγλίαν ὅλην.

Ἐλένη Γεωργιάδου

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πῶς δυνάμεθα νὰ σταματήσωμεν τὸ συνάχι. Ὅταν ἀρχίξῃ τὸ συνάχι κατασκευάσατε ἕνα ζεστό ἀπὸ μολογάνθη, φασκομηλῆ καὶ μοιράντζα. Βουτήσατε μέσα εἰς αὐτὸ ἕνα σφουγγάρι, στίψατε το ὀλίγον καὶ ἔπειτα θέσατέ το, ὅσον τὸ δυνατόν πλέον ζεστό, κάτω ἀπὸ τὴν μύτην καὶ ἐπάνω στὸ στόμα καὶ ἀναπνεύσατε καλὰ τὸν ἀτμόν. Ἐπαναλάβετε πολλὰς φορές τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, καὶ θὰ ἔχετε λαμπρὰ ἀποτελέσματα.

Ἐνα λαμπρὸν θεραπευτικὸν μέσον ἀκόμη εἶνε, νὰ ἀναπνεύωμεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀνοικτὸν φιαλίδιον τὸ ὁποῖον νὰ περιέχῃ **βάμμα ἰωδίου**.

Κ ο ι λ ι ἄ β ι δ ε λ ο υ. Τὴν ἀγοράζετε καθαρισμένην, τὴν ζεματίζετε, τὴν ζύετε, τὴν πλύνετε 5—6 νερὰ καὶ τὴν ἀφίνετε νὰ μουςκέψῃ 24 ὥρας, ἀλλάζουσα συχνὰ τὸ νερὸ της. Ἐπειτα τὴν κόπτετε διαλυμένην εἰς τρεῖς τέσσαρες δίπλες ὡς λεπτὰς κορδέλας, μὰ πολὺ λεπτὰς. Βάζετε νὰ βράσουν μὲ βούτυρο, λαρδί, καὶ νερὸ κρομμύδια, καρότα καὶ μαϊντανὸ ψιλοκομμένα, ρίπτετε ἔπειτα τῆς κορδέλας σας καὶ ἀφίνετε νὰ βράσουν τρεῖς ὥρας Ἐπειτα προσθέτετε ὀλίγην ντομάτα, ἕνα ποτήρι ἄσπρο κρασί, μία σκελίδα σκόρδον ψιλοκομμένην καὶ ἕνα φύλλον δάφνης. Ὅταν εἶναι βρασμένη τὴν σερβίρετε μαζὶ μὲ ντομάτα σάλτσα πηκτὴν ἀπὸ ροσμπίφ ὡς τῶν μακαρονίων καὶ τυρὶ παρμιζάνα τριμμένο, ἀπαράλλακτα ὡς τὰ μακαρόνια. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον κάμνετε τὴν κοιλίαν μικρῶν ἀρνίων, τὰς ὁποίας ὅμως μουςκέετε 12 ὥρας μόνον.